* * *
прибиває
мороз
на бігу
копита
коням

смерек
серцевинням
ліси
об небо
дзвонять

пахнуть
вовкам
заячих слідів
конюшинки

з-під заметів
гриби дахів
ледве
на світ божий
прошились

* * *
на іклах
поніс
дик
сонце
у бескиддя
зарити

на верхніх регістрах
виводять

вовки
по зорях
молитви

догризаючи
бурячиння хмар
метнулись
зайці до втечі

у ріг
місяця
тривогу
сурмить
вечір

* * *
в інею дерева
видзвонюють
як павуки у церкві
серцевинним кришталів

до утрені
в срібні ризи
облачилась
зима

закінчує
мороз
крила архангелів
по вітражах

і двірник
як паламар
доґлянцовує

припорошене
снігом
сонце

* * *
заячий
кирило методій
по снігу
юси повиводив

лементують
куці на вічі

ой навіщо ж
то нам
навіщо

напевне
по наші душі
інквізиція
з рушницями
рушить

на снігу
прочитає псалми
чобітьми
і псами

нам би
та вовчі зуби
ми б
кирила методія
самі збули

а тепер
братове
хай кожен
рятується
як може

* * *
розп’ята церква
навхрест
дошками
забита

попримерзали
янголи
крильми
до шиб
що не рушаться

доокола
на липах
гайворонння
келіїї
висвячує

панахиду
править
вечорами

а бойкам
досі
святий миколай
сниться

що ключ
від церкви
на золотім ланцюгу
їм
спускає

* * *
осипається церква
жовтим листям
шибок

зів’яв дзвін
як гарбузова квітка

двоє стебелець
давно осиротіли

ялівець
до страти засуджено

тільки вогонь
визволить
його пахучу душу

* * *
се будякові
йванові голови
на усічення

вимахувало мечем
моє дитинство

досвідченість
тепер покутує

достояли
у закуткові пам’яті

будякові
йванові голови

* * *
з діадемою
місяця
промчав
олень

оберемками
хмари
як сіно
підкидав
рогами

обвалював
копитом
камінь
зі скарбів
довбуша

у зламанім розі
як медальйоні
цидулку
з листя
носить

просила
уклінно
калина

на морожені
ягоди

* * *

на голубому дзиґлику
звенислава
дзиґою

а куди котик
червоний клубок
сонця котить

а де він
кожушка
купив собі
аж по вушка

а чого
в киці матусі
виросли
вуса

а чи на хвості
у кошику
вона носить
коржики

на голубому
дзиґлику
звенислава
дзиґою

* * *

терен

голки
для грамофонів
розпродує

крутяться
ліниво
як платівки
останні дні

вересень
мелодії
на них записує

гупають
яблуками
бубни садів

скачуть
кущі
під вітрову
дудку

син шинкаря
грає
на першу скрипку

тільки
флейту
півневі
відрізали
на дровітні
недавно

* * *

"на городі бузина,
а в Києві дядько…"
чорти під бузиною
зняли вереск
об’їдаються ягіддям

от і вересень
погіддя

біла хмарка
коруговка
теліпається
на дзвініці

а в києві
дядько
тихий та ниций

самому
люциперові
з лисої гори
лиже п'яти

вже й по чортячому
патякає

от і вересень

* * *

як мамай
відпочиваю
підібгавши ноги

торбина
з каламарем
на суку висить

хвоста задерши
пергамент
по луці
брикає

п’ю собі
з куманця
чудернацьке вітхнення

кінь крилатий
здивовано
за плечима
тупцює

навозився
чимало
усяких
на світі

а такого не бачив
що воліє
на парнас
пішки перти

* * *
добродію
згадую вас
бо країни сподівання
на мапі не знаходжу

на кінчику ціпка
колись
атлантиди
виринали

крізь
заворожене пенсне
ви
ельдорадо
бачили
достеменно

може я учнем
не був ретельним
тепер
як риба
б’юся
у сітях
меридіанів

добродію
у провінційнім
містечку

вітролетна
осінь
скубе вона
дерева
як голодна коза

чи не ціпком
збираєтесь
її
злякати

чи
не крізь пенсне
зазираєте
в ельдорадо
молодості

* * *
люба
ми обоє
ще жовтодзюбі

бо що
ми знаєм

у голові
лиш вітер
отакі ми всевіди

а що
ми маєм

ложе
із трав
нескошених
отакі ми
розкошичі

а що
ми вмієм

написане
закреслити
отакі ми
рукомесники

люба
ми обоє
з тобою
ще жотодзюбі

ми не із світу
сього

ми
з неба
сьомого

* * *
панно
з очима
більшими
за айстри

вже й наче
осінь
осінній настрій
вже я
лагідний
мов щойно
з ікони

кучері з позолітки
елегійно
дзвонять

щодня
ходжу
з козубом
на прощу

у лісовика
що з ратицями
грибів
випрошую
та думаю
як квітку
з городця
вашого
вкрасти

панно
з очима
більшими
за айстри

* * *
чи не останній
я
зі шляхетного родоводу
мандрівних дяків

позаяк віршу різдв'яну
колядникам
укладаю

оковиту
з пиворізами
по застіллю кружляю

дай господи
в городі зело
в хаті весело
в городі зілля,
в хаті весілля

ще й діалектом
міщан дратую

чи не останній
я
зі шляхетного родоводу
з гербом
де на щиті блакиту
осінній листок калини